

Natur tjente nogen som helst Interesse; de kunde kun skade baade de enkelte og navnlig hele Samfundet. Om *Samlingspolitikken* udtalte han, at den efter hans Opfattelse ikke mindst havde til Opgave at beskytte og værne vort frie Folkestyre, vort Lands Frihed, vor nationale Ære, vor Selvagtelse som Nation og *de nationale Værdier*. Og det betød ikke blot, at man vilde støtte disse Begreber, naar det ingenting kostede. Det betød tværtimod, at man var villig til at løbe en Risiko for dem, til at ofre noget for dem og værne dem, naar de er i Fare. Vi havde ikke opgivet at værne om disse Værdier, fordi vi ikke kunde fastholde dem; de blev kun opgivet i det Øjeblik, vi selv frivilligt opgav dem eller afleverede dem mod Erstatning. En saadan Optræden bar i det lange Løb Straffen i sig selv. Det var Talerens Opfattelse, at de, der under de nuværende Forhold styrede Danmark, havde et stort Ansvar ikke alene over for Nutiden, men ogsaa over for Landets og Folkets Fremtid. Til *den nye Regerings* Dannelse havde et Flertal inden for Venstre givet Tilslutning, og hvordan man end saa paa Regeringen og dens Tilblivelse, vilde ingen inden for Partiet volde den Vanskeligheder. »Vi vil samarbejde med den og med de andre Medlemmer og Partier og naa det i enhver given Situation for vort Land bedste Resultat. Det politiske Samarbejde er af stor Værdi; men der er dog maaske Grund til at minde om, at Samarbejdet i det væsentlige er et Middel, et Middel til at vogte og værne først og fremmest vore bedste og dyreste folkelige og nationale Værdier. Den Dag Samarbejdet ikke tjener dette Formaal, da er det unyttigt, ja maaske endda skadeligt.«

Ole Bjørn Kraft (K. F.) indledede med at pege paa, at man under *det politiske Samarbejde* i det store og hele uden store indrepolitiske Kampe havde kunnet staa sammen om Retningslinierne for vor økonomiske, vor erhvervsmæssige og vor sociale Politik, og han haabede, at det fortsat vilde blive saaledes. Det var paa økonomisk Omraade en Lykke, at Spørgsmaalet om *Løn og Priser* ikke havde givet Anledning til voldsomme indre Kampe, men at der fra alle Sider blev vist virkelig Forstaaelse for den store Fare, som *Inflationen* rummer, og at denne Forstaaelse førte til en Erkendelse af Nødvendigheden af at bekæmpe denne Fare paa den eneste rette Maade: ved at holde vort Pengevæsen sundt gennem Fastlæggelse af Prisniveauet og ved at hindre en stadig og ukontrolleret Indtægtsstigning. Man var enedes om Maal og Midler, men helt havde man til Trods herfor ikke kunnet binde Fenrisulven — saaledes maatte man betegne en Inflation, der, hvis den blev sluppet løs, vilde opsluge, hvad Arbejde og Flid har skabt. Et lille Tøjrslag havde man været